

Arrest

nr. 44 093 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 4 november 2009 een asielaanvraag in. Uit het Eurodac-verslag van 4 november 2009 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken zijn genomen te Patmos (Griekenland) op 22 januari 2009.

Op 28 december 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan Griekenland de overname van verzoeker met toepassing van artikel 10, § 1 van de verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening). Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties wordt Griekenland op basis van artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt op 1 maart 2010 meegedeeld aan de Griekse autoriteiten.

Op 1 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 maart 2010. Dit is de bestreden beslissing.

Op 2 maart 2010 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het beroep is verworpen op 4 maart 2010 bij arrest nr. 39 762.

Bij arrest nr. 39 844 van 5 maart 2010 wordt de afstand van de tweede vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vastgesteld.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het Koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A. T. geboren te (...) van nationaliteit te zijn: Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 04/11/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1988.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dd. 01/12/2009 dat hij op 03/01/2009 vertrok uit Afghanistan en via Iran en Turkije naar Griekenland reisde. Betrokkene verklaart dat hij van Afghanistan tot Iran reisde met een vals paspoort dat werd teruggenomen door de smokkelaar en daarna illegaal verder reisde. Uit het Eurodacverslag van 04/11/2009 blijkt dat betrokkene Griekenland op 22/01/2009 illegaal is binnengekomen. Betrokkene verklaart dat hij 9 maanden en tien dagen in Griekenland is gebleven en daarna via Italië en Frankrijk naar België is gekomen waar hij op 03/11/2009 zou zijn aangekomen en de volgende asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 28/12/2009 werd, op basis van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 28/02/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 01/03/2010.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21 514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wil indienen, antwoordt betrokkene dat de smokkelaar hem naar België bracht en dat hij gehoord had dat België een goed land is. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart dat hij geen gezondheidsproblemen heeft.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

"A. Situatie van de Griekse asielinstanties

Wat betreft de algemene situatie van Griekenland voor asielzoekers verwijst verzoeker naar het rapport van de UNHCR December 2009: Dit rapport nodigt de staten uit om asielzoekers niet naar Griekenland over te handigen krachtens de Verordening 343/2003 (stuk 2).

"In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU."

Dit rapport is een samenvatting van alle recente verslagen waarmee Uw Raad meer dan eens geconfronteerd werd.

B. Situatie van verzoeker in Griekenland

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en meer bepaald uit een risicovolle regio.

1) Detentie

Verzoeker werd in de luchthaven van Athene zwaar mishandeld en gedurende 22 dagen vastgehouden in een kamertje in de "gevangenis van de luchthaven". Hij kreeg amper eten en kon geen frisse lucht happen. Hierna werd hij vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De detentie omstandigheden worden zwaar bekritiseerd door het UNHCR verslag van december, p.8:

"Detention of asylum-seekers

While detention of asylum-seekers who arrive in an irregular manner is not mandatory under Greek legislation,³⁵ in practice they are systematically detained, along with other irregular entrants. Administrative detention is legitimized through the issuance of a deportation order within 48 hours of the arrest, accompanied by a detention order, which is lifted only following court procedures ("objections against detention"). Alternatives to detention are not considered and no individual assessment of the need to detain an asylum-seeker takes place.³⁶ At several entry points, the period of detention is prolonged if the individual applies for asylum. The threat of prolongation of detention, combined with the substandard conditions in many detention facilities, may deter persons from applying for asylum. ³⁷ Conditions in administrative detention facilities are generally inadequate, with the exception of two new detention centers in Samos³⁸ and in Fylakio-Evros.³⁹ However, also these concerns arise due to

severe overcrowding, lack of well-trained staff the absence of formalized regulations and financial constraints. In other locations, irregular migrants and asylum-seekers are detained in unsuitable facilities, such as warehouses and police stations.

...

Police detention facilities are also extensively used, despite being inappropriate for holding people longer than a few days. In the Evros region in particular, UNHCR has identified poor hygienic conditions in the main Border Guard Police Stations,⁴¹ as well as failure to separate men, women and unaccompanied minors,⁴² and limited access to medical care for detainees.⁴³ Asylum-seekers have also described police violence in detention.⁴⁴ The European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment (CPT) reported in October 2008 on allegations of ill-treatment and on the poor general conditions.⁴⁵ Detainees do not have access to information, legal counseling and interpreters, except in the few facilities where services are provided by NGOs or others through limited EC-funded projects.⁴⁶ Even in these locations, the high numbers of persons needing assistance mean that these services are not available to all who need them."

Verzoeker volhardt dat hij zelf persoonlijk de detentie omstandigheden meegemaakt heeft.

2) Toegang tot de asielprocedure

Toen verzoeker vrijgelaten werd, zwerfde hij door Athene. De politie kwam hem regelmatig lastig vallen en hij werd meerdere keren geslagen. Gedurende die hele tijd werd hij door niemand geholpen. Hij kreeg geen legale hulp of enige tip. Hij wist nergens naar toe en voelde zich onveilig.

De haast onmogelijkheid om in Griekenland een asielaanvraag in te dienen werd bevestigd door het UN Rapport. Bovendien, het feit dat er geen enkele hulp verleenbaar is op straat, versterkt de ontoegankelijkheid.

"Access to the asylum procedure

Some people who are apprehended at the border or after irregular entry into Greece do not express the wish to seek asylum in Greece. In some cases they may be reluctant to apply because of problems in the Greek asylum system, including the limited prospects of recognition, and inadequate conditions of reception. Many are aware that an application will involve registration in Eurodac, and likely return to Greece if they seek asylum in another country participating in the Dublin II Regulation. For those who wish to apply for asylum in Greece, access to the procedure remains challenging. Applications may in theory be lodged at all points of arrival on Greek territory. According to article 2 of Presidential Decree 90/2008, the "competent authorities to receive and register asylum claims" are: (1) the Asylum Departments of the Aliens' Directorates of Attica and of Thessaloniki, (2) the Security Departments of the National Airports,

and (3) the Subdirectorates and Security Departments belonging to the Police Directorates across the country (there are 53 Directorates).

In practice, it appears difficult to lodge an asylum claim outside Athens,²⁷ owing to various factors. Border authorities frequently refuse to register claims, and refuse entry, or remove irregularly arriving people, as described above. Greece lacks arrangements at points of entry whereby people seeking international protection can be identified. Interpretation, legal advice or other forms of assistance or procedural counseling are scarce. Only a handful of structures are, periodically, in place which could provide such assistance, for instance under an EC-funded project²⁸ or other NGO activities. At sea and land entry points, experienced staff are not available to respond to the needs of vulnerable persons such as unaccompanied children or traumatized individuals.

Even at the Asylum Department at "Petrou Ralli" in Athens, registration of claims is difficult, as the system lacks capacity to meet the demand. Applications are received on only one day per week. At present, around 20 claims are registered in one day, although up to 2,000 persons may be queuing to apply for asylum. Persons seeking to apply for asylum may be obliged to return repeatedly over several months before having the opportunity to register. No standard prioritization system applies. Registration staff are police personnel who lack training for this specialized function, and are insufficient in number. Asylum claimants are expected to provide an address in Greece, and given the difficulties asylum-seekers face in securing accommodation,³² this proves impossible for many people. Consequently, it is difficult for the authorities to notify asylum-seekers of developments in their case, and for asylum-seekers to meet deadlines for important procedural steps, including the filing of an appeal."

3) Refoulement

Verzoeker verwijst naar de ontoegankelijkheid en de slechte kwaliteit (cfr UNHCR verslag) om te volharderen dat er evenals een grote risico of refoulement bestaat in Griekenland. Het internationaal recht omvat een fundamenteel beginsel van non-refoulement. Dit principe belemmert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève.

Verzoeker koestert een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op een ernstige schade in Afghanistan en heeft recht op een serieuze onderzoek van zijn asielaanvraag.

4) *Individuele aard van het risico*

Huidige raadsman werd pas na de betekenis van de bijlage 26 quater geraadpleegd en kon zelf de beschuldigingen ten op zichte van de Griekse autoriteiten niet naar voren brengen. Verzoeker werd maar één keer gehoord, zonder advocaat, ter gelegenheid van het Dublin Interview waarin nooit de expliciete vraag werd gesteld hoe het juist in Griekenland verliep.

Het feit dat verzoeker op de vraag "Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?" niet meteen over de situatie in Griekenland vertelt, is logisch aangezien de vraag op de omstandigheden in België gericht is.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, kreeg verzoeker niet de mogelijkheid om zijn slechte behandelingen te vertellen.

Indien Uw raad nog niet overtuigd zou zijn van de schending van de opgeworpen middelen in geval van overdracht van verzoeker naar Griekenland, haalt verzoeker nog de volgende rechtspraak aan:

De rechtspraak van de Europese Rechter voor mensenrechten beperkt de voorwaarde van een schending van individuele aard tot het behoren van een welbepaalde groep die een risico loopt. Verzoeker behoort tot een groep die recht heeft op een internationale bescherming. Deze enige hoedanigheid volstaat dan ook om een persoonlijke schending te kunnen verwachten in Griekenland. Dit vloeit voort uit de volgende rechtspraak:

Saadi c Italië (Requête no 37201/06)

§ 132. Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé.

Abdolkhani & Kariminia v Turkey (Application no. 30471/08)

75. In cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe the existence of that practice and his or her membership of the group concerned (see Saadi, cited above, § 132). In such circumstances, the Court would not insist that the applicant show the existence of further special distinguishing features if to do so would tender illusory the protection afforded by Article 3. This will be determined 'in the light of the applicant's account and the information on the situation in the country of destination in respect of the group in question.

Voor al deze redenen en neergelegde documenten, volhardt verzoeker dat et verschillende schendingen begaan zijn door tegenpartij. Deze schendingen zijn het onmiddellijk gevolg van de hierboven beschreven situatie in Griekenland en van verzoeker en elk onderdeel van huidig verzoekschrift verwijst naar deze situatie.

C. *Uiteenzetting van het middel*

Het terugzenden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen. (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1,148)

Verzoeker toont middels het geheel van zijn verzoekschrift in welke zin Griekenland geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een recent arrest van Uw Raad schorst de uitzetting van een Afghaan die zich in een identiek geval bevindt (stuk 3) voor de volgende motieven: La décision attaquée se base essentiellement sur des considérations de type général pour justifier que la partie adverse décide de ne pas faire application de la clause de souveraineté prévue par l'article 3.2. du Règlement Dublin et de ne pas examiner la demande d'asile introduit par le requérant, affirmant qu' un certain nombre de principes en matière d'asile sont respectés par les autorités grecques, alors que la requête cite les rapports de nombreuses autorités internationales qui déplorent tant l'absence de garanties juridiques qui caractérise la procédure mise en oeuvre par les autorités grecques chargées de l'examen de demandes d'asile que les conditions d'accueil des demandeurs d'asile largement déficientes. Or ces autorités internationales, dont les prises de positions sont de notoriété publique, que le Conseil a déjà eu l'occasion de citer à de nombreuses reprises dans plusieurs arrêts récents et que la partie adverse ne peut dès lors ignorer, font autorité en matière d'asile et de protection des droits humains. En conséquence, le Conseil estime que la partie défenderesse a commis une erreur manifeste d'appréciation dès lors qu'elle n'évoque pas une seule de ces sources critiques et qu'elle ne dispose en outre d'aucune information des autorités grecques au sujet de la situation particulière du requérant en Grèce, "

Verzoeker verwijst nog naar de rechtspraak van het Europees hof voor Rechten van de mens die uitzettingen van Afghanen naar Griekenland verhindert (stuk 4). In bijlage vindt u 5 recente dossiers van Afghanen waarin een zulke "Rule 39" genomen werd. Bijgevolg, dient verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen.

Aangezien verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de bovenvermelde elementen maar zich enkel op materieel theoretisch recht zetelt om geen toepassing van artikel 3.2 van de verordening te maken, werden ook de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26 quater werd niet afdoende gemotiveerd."

2.2 In de repliekmemoirie verwijst verzoeker naar de 'Rule 39' die hij heeft gevraagd en verkregen tot 19 april 2010 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Verzoeker wijst erop dat hij dezelfde middelen opwierp als in het annulatieberoep en het verzoek steunde op dezelfde verklaringen vergezeld van dezelfde rapporten als het annulatieberoep voor de Raad.

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond door verzoeker.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het enig middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 november 2009 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. De verwerende partij heeft op 28 december 2009 een vraag tot overname van verzoeker aan de Griekse autoriteiten gericht met toepassing van artikel 10, § 1 van de

Dublin-II-Verordening. Aangezien de Griekse autoriteiten niet binnen een termijn van twee maanden na de indiening van het verzoek tot overname geantwoord hebben, staat dit overeenkomstig artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt dit de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. De verwerende partij bracht de Griekse autoriteiten hiervan op de hoogte met een Tacit Agreement dat werd verstuurd op 1 maart 2010. De Raad stelt vast dat deze gegevens feitelijke grondslag vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissing is wettig genomen conform de Dublin-II-Verordening en dit wordt bovendien niet betwist door verzoeker. Aangezien Griekenland de verplichting heeft om verzoeker over te nemen, bestaat er voor de Belgische lidstaat geen verplichting om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Evenwel kan de Belgische lidstaat op grond van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening (de “soevereiniteitsclausule”) de asielaanvraag van verzoeker zelf behandelen. Dit is echter slechts een mogelijkheid en geenszins een verplichting. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. *In casu* heeft de Belgische lidstaat geen gebruik wensen te maken van deze mogelijkheid.

In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2 van de Dublin-II-Verordening geboden mogelijkheid en de Raad verwijst vooreerst naar de motivering van de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Betrokkene heeft op 04/11/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1988.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dd. 01/12/2009 dat hij op 03/01/2009 vertrok uit Afghanistan en via Iran en Turkije naar Griekenland reisde. Betrokkene verklaart dat hij van Afghanistan tot Iran reisde met een vals paspoort dat werd teruggenomen door de smokkelaar en daarna illegaal verder reisde. Uit het Eurodacverslag van 04/11/2009 blijkt dat betrokkene Griekenland op 22/01/2009 illegaal is binnengekomen. Betrokkene verklaart dat hij 9 maanden en tien dagen in Griekenland is gebleven en daarna via Italië en Frankrijk naar België is gekomen waar hij op 03/11/2009 zou zijn aangekomen en de volgende asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 28/12/2009 werd, op basis van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 28/02/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 01/03/2010.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21 514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de

mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wil indienen, antwoordt betrokkene dat de smokkelaar hem naar België bracht en dat hij gehoord had dat België een goed land is. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart dat hij geen gezondheidsproblemen heeft.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)"

Artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van de verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te bepalen dat deze bepaling is geschonden.

Verzoeker koppelt de aangevoerde schending van artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening aan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) daar hij meent dat er een reëel risico bestaat dat hij onderworpen zal worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen zoals verzoeker stelt reeds persoonlijk te hebben meegemaakt en wat bevestigd zou worden door de verscheidene mensenrechtenrapporten die hij tevens heeft toegevoegd bij zijn inleidend verzoekschrift.

Dienaangaande motiveerde de verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt:

"Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene."

Niettegenstaande uit de bewoordingen van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat kan afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek, mag dit gegeven evenwel geen afbreuk doen aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan worden teruggestuurd naar een land waar hij zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag, met zich mee kan

brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; *adde* EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005).

De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek rechtstreeks of onrechtstreeks zal onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM, verplicht bijgevolg de lidstaat waar de betrokken vreemdeling zich bevindt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

De betrokken staat, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat en partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*” Vrije vertaling: “*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*”). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haecck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoeker in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (*cf. mutatis*

mutandis EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 mars 1991, §§ 75-76; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107).

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland nog geen asielaanvraag heeft ingediend en dat hij ten tijde van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin melding heeft gemaakt van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten of de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen of eventuele tekortkomingen op dit vlak en dit niettegenstaande hij negen maanden in Griekenland verbleef en hij de kans kreeg om hierover uit te wijden. Als specifieke reden voor de behandeling van zijn asielaanvraag in België stelt de verzoeker: *“De smokkelaar heeft mij naar België gebracht. Verder had ik ook gehoord van mensen dat België een goed land is.”* Verder verklaarde verzoeker dat hij een smokkelaar betaalde om naar Griekenland af te reizen en verder om van Griekenland naar België te reizen. Verzoeker verklaart negen maanden en tien dagen te hebben verbleven in Griekenland en dat zijn vingerafdrukken werden genomen toen hij in Griekenland arriveerde. Hij verklaart geen asielaanvraag te hebben ingediend in Griekenland. Pas na consultatie en tussenkomst van zijn advocate maakt de verzoeker melding van problemen die hij in Griekenland zou hebben ondervonden. Met deze plotse wending in zijn verklaringen slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat zijn stelling dat hij “middels zijn persoonlijke ervaring” aantoonst dat Griekenland geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen, meer is dan een loutere hypothese.

De eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, is echter onvoldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij zulk een reëel risico loopt in de staat naar waar hij wordt teruggestuurd.

Verzoeker verwijst tevens naar de volgende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name, *Saadi v. Italie*, *Abdolkhani and Kariminia v. Turkey* en stelt dienaangaande dat volgens deze rechtspraak de voorwaarde van een schending van individuele aard beperkt tot het behoren van een welbepaalde groep die een risico loopt. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het refereren naar deze voormelde arresten zonder aan te tonen dat zijn situatie gelijklopend is met deze uit de vernoemde zaken of dat in genoemde zaken een gelijkaardige beslissing getroffen werd als de bestreden beslissing en hij bovendien niet aangeeft tot welke groep hij behoort zodat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt waarom de verwerende partij de door hem genoemde rechtspraak in rekening diende te nemen.

Bovendien, het feit dat door een aantal rechtscolleges in het kader van procedures in kortgeding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar zijn land van herkomst.

Tevens wenst de Raad op te merken dat de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Wat betreft *‘het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst’*, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoeker, door de beslissing om hem van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis* internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het

desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, *T.I. v. Verenigd Koninkrijk*, 7 maart 2000 en EHRM, *Waite et Kennedy v. Duitsland*, 18 februari 1999, § 67).

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève zal geschonden worden en zodoende dat er enig risico op teruggrijving bestaat zonder behandeling van zijn asielaanvraag door de Griekse autoriteiten. Dienaangaande dient er tevens op gewezen te worden dat de Griekse overheden geen enkele poging hebben ondernomen om verzoeker terug te drijven nadat zijn vingerafdrukken werden genomen. Integendeel verzoeker werd gewoon vrijgelaten en hij verklaart zelf vrijwillig naar België te zijn afgereisd. De stelling van verzoeker waarbij hij zich beroept op het rapport van Thomas Hammerberg is vooralsnog hypothetisch en wordt niet gestaafd door een concreet bewijs en werd niet voorgelegd op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen zodat het de verwerende partij geenszins ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te houden.

In de mate waarin verzoeker de mening is toegedaan dat Griekenland hem geen daadwerkelijke rechtsbescherming kan verlenen, wijst de Raad erop dat een dergelijke bescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoekende partij en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

Waar verzoeker verwijst naar het aan hem toegekende 'rule 39' door het Europees Hof stelt de Raad vast dat het EHRM bij voorlopige maatregel de Belgische Staat heeft opgelegd om verzoeker tot 19 april 2010 niet te repatriëren naar Griekenland. Vervolgens wordt verzoeker uitgenodigd om vóór 9 april 2010 bijkomende informatie en bewijsdocumenten in te dienen teneinde zijn reëel risico in Afghanistan aan te tonen. Het EHRM heeft bijgevolg slechts een 'voorlopige maatregel' genomen ten aanzien van verzoeker en heeft zich niet over de grond van de zaak uitgesproken. Verzoeker stelt dat het EHRM *in casu* heeft nagegaan of er een schending van de fundamentele artikelen zoals artikel 3 van het EVRM bestond in geval van een overname van verzoeker door Griekenland en dat de Raad er niet anders over kan oordelen. Verzoeker toont echter niet aan dat de Raad, na een voorlopige maatregel waarbij het de Belgische staat (voorlopig) verboden is om verzoeker te repatriëren naar Griekenland, geen arrest meer kan uitspreken waarbij geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt vastgesteld.

Ter terechtzitting wijst de raadsvrouw van verzoeker op de verklaring van de 'Dienst Vreemdelingenzaken' dat zij de asielzoekers (die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn) met een 'Dublin-Griekenland dossier' vrijlaten en niet repatriëren naar Griekenland tot het EHRM uitspraak heeft gedaan in een zaak ten gronde tegen België naar aanleiding van de overdracht aan Griekenland van een Afghaan. De raadsvrouw legt een stuk neer waarbij wordt geciteerd uit een verslag van een vergadering van 11 mei 2010 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen vzw. De Raad merkt op dat verzoeker in beginsel de bestreden beslissing 'vrijwillig' dient uit te voeren en dat hem wordt bevolen "het grondgebied van het Rijk te verlaten" aangezien hem het verblijf in het Rijk wordt geweigerd. Bovendien merkt de Raad op dat indien verzoeker 'in vrijheid' wordt opgevangen door de Belgische staat en niet wordt overgedragen aan Griekenland, er dient gewezen te worden op artikel 19 of artikel 20 van de Dublin-II-Verordening. Deze artikelen bepalen dat de overdracht van verzoeker aan Griekenland binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, met name België. Bijgevolg toont verzoeker geen belang bij deze grief waarbij hij verklaart dat Afghaanse asielzoekers worden vrijgelaten en niet gerepatriëerd naar Griekenland in afwachting van een uitspraak door het EHRM dat echter nog enige tijd kan duren.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN